

Arrest

nr. 270 234 van 22 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 december 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft het volgende feitenrelaas in de nota met opmerkingen correct weer:

“Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Tsafit op 11.02.1993.

Verzoeker diende op 10.11.2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid in toepassing van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, in functie van de Nederlandse echtgenote van zijn neef

Op 04.05.2021 nam de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 06.07.2021 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als ander familielid in toepassing van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, in functie van dezelfde referentiepersoon van Nederlandse nationaliteit.

Op 08.11.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 08.11.2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is de tweede bestreden beslissing."

De eerste bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten. De beide bestreden beslissingen zijn vervat in de bijlage 20, met volgende redengeving:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.07.2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 06.07.2021 voor de tweede keer gezinshereniging aan met de echtgenote van zijn neef, E. B. K., van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2. bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (JT7019702) op naam van betrokkene, afgeleverd op 24.07.2020 te Antwerpen
- 'certificat administratif de residence' n°1725/2021 dd. 14.09.2021 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko op 03.12.2018 woonachtig was op het adres (...), commune de Tsaft, caïdat Tsaft; 'certificat administratif de residence' n°2123/2021 dd. 21.09.2021 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene "sedert meer dan zes maanden" verblijft op het adres: "(...) (Gzenaya/Tanger)". De relevantie van deze documenten voor de aanvraag gezinshereniging is niet duidelijk, aangezien betrokkene Marokko verliet in 2018 en de

referentiepersoon al sedert 2002 in België verblijft, komende van Nederland. Om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, is het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat.

- 'certificat administratif n°305/2021 dd. 14.09.2021 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende goederen bezit in Tsafi; 'deze gegevens hebben betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- 'certificat administratif n°1716 dd. 14.09.2021 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko op 03.12.2018 activiteit in loondienst uitoefende in Marokko: echter, voor zover deze verklaring - opgesteld na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging - dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat louter de vaststelling dat betrokkene niet actief was in loondienst niet uitsluit dat hij op een andere manier economisch actief was en zodoende kon beschikken over andere bronnen van inkomsten.
- attest dd. 17.09.2021 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen leefloon of financiële steun ontvangt vanwege het OCMW te Ronse; er werd geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.
- document met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en haar echtgenoot: werkloosheidsuitkeringen en kindergeld; arbeidsovereenkomst voor een duur van 6 maanden en loonfiches.
- overzicht van de uitgaven van de referentiepersoon (elektriciteit, gas, telefoon, internet, mutualiteit, verzekering). Voor zover deze documenten werden voorgelegd als bewijs van financiële steun aan betrokken, dient opgemerkt te worden dat deze kosten verbonden zijn aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon, en zij deze kosten sowieso dient te betalen. Bovendien zeggen deze stukken niets over de situatie voor de aankomst van betrokkene in België.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij in december 2018 een visum bekam vanwege de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko, dat hij daarbij een hotelreservatie voorlegde en verklaarde dat familiebezoek het doel was van zijn reis naar Frankrijk. Betrokkene toonde daarmee aan in Marokko over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 04.10.2002 in België vertap.

Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 17.11.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek uit Marokko, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, er niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag

gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.05.2021 dat hem op 11.05.2021 werd betekend. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met de Nederlandse echtgenote van zijn neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 10.11.2020, werd geweigerd op 04.05.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende op 06.07.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij slechts actualiseringen van dezelfde stukken als bij de eerste aanvraag voorlegde. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

(...)"

De derde bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 november 2021 tot het opleggen van een inreisverbod en heeft de volgende redengeving:

"(...)

Aan de Heer die verklaart te heten:

(...)

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.11.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij in december 2018 een visum bekam vanwege de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko, dat hij daarbij een hotelreservatie voorlegde en verklaarde dat familiebezoek het doel was van zijn reis naar Frankrijk. Betrokkene toonde daarmee aan in Marokko over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met de Nederlandse echtgenote van zijn neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 10.11.2020, werd geweigerd op 04.05.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende op 06.07.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij slechts actualiseringen van dezelfde stukken als bij de eerste aanvraag voorlegde. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.05.2021 dat hem op 11.05.2021 werd betekend. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon van zijn neef of diens echtgenote. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)"

Alle bestreden beslissingen werden ter kennis gegeven aan verzoeker op 9 november 2021.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel licht verzoeker toe:

“Eerste middel : schending van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980, schending van artikel 58 van het KB van 8 oktober 1981 schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht

2.1.1.

Dat verzoeker op 6 juli 2021 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° Vw. heeft ingediend.

Dat conform artikel 47/1, 2° Vw. als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, §2 Vw. bedoelde familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat – met uitzondering van artikel 45 – de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 40bis Vw., van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vw. De minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Voorts moeten overeenkomstig artikel 47/3, §2 Vw. de andere familieleden van een Unieburger bewijzen dat zij ten laste zijn van de Unieburger of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin bewezen worden met elk passend middel.

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk passend middel en dus elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van de Nederlandse echtgenote van zijn of deel uitmaakt van haar gezin, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.1.2.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie” zoals vermeld in artikel 47/1, 2° Vw., kan worden opgemerkt dat dit voornoemde artikel – niettegenstaande de bewoordingen niet geheel samenvallen – de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling heeft betrekking op de ‘andere familieleden van een Unieburger’ en luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Dat het Hof van Justitie in zijn arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) geoordeeld heeft dat het familielid nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie dient aan te tonen en dit omwille van ‘bijzondere feitelijke omstandigheden’, zoals o.m. financiële afhankelijkheid en het ‘behoren tot het huishouden’. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens het Hof bestaan in het land van herkomst, waaronder verstaan wordt de staat waarin het familielid verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat in casu artikel 47/1, 2° Vw. en artikel 58 Vreemdelingenbesluit geschonden werden, nu verzoeker duidelijk en genoegzaam heeft aangetoond dat hij reeds ten laste was van Mevrouw E. B. op het ogenblik dat hij nog in Marokko verbleef.

Dat verweerder dan ook onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk en in strijd met voornoemde artikelen tot de bestreden beslissing is gekomen en geen nauwkeurig onderzoek heeft gevoerd naar de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals vereist in artikel 58 Vreemdelingenbesluit.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Immers, in de bestreden beslissing werd ten onrechte gesteld dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat hij niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij onvermogen en ten laste was van Mevrouw E. B. was op het ogenblik dat hij in Marokko verbleef of hij deel uitmaakte van het gezin haar gezin.

Dat verzoeker nochtans documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij geen onroerende goederen bezit in Marokko en hij geen activiteiten uitoefende voor zijn vertrek uit Marokko. Dat verzoeker voor zijn onderhoud dan ook afhankelijk was van de referentiepersoon.

Met deze attesten waaruit blijkt dat verzoeker geen inkomsten had in Marokko en geen onroerende goederen, wordt door verweerder echter geen rekening gehouden, zodat er sprake is van een schending van artikel 47/1, 2° Vw.

2.1.3.

Voorts haalt de bestreden beslissing aan dat er niet afdoende zou blijken of de referentiepersoon niet ten laste valt/viel van de Belgische staat, nu geen attest van het OCMW werd voorgelegd.

Dat aan verzoeker echter nooit gevraagd werd om specifiek een attest van het OCMW betreffende de referentiepersoon voor leggen, temeer daar deze laatste bewijzen van inkomsten van haarzelf en haar echtgenoot heeft voorgelegd.

Dat ook in de bijlage 19ter dd. 6.07.2021 werd enkel vermeld dat verzoeker een attest van het OCMW diende voor te leggen en spreekt geenszins over een attest in hoofde van de referentiepersoon en/of attesten van het OCMW.

Dat de referentiepersoon geen dergelijk attest heeft voorgelegd, kan dan ook geenszins aangewend worden als reden om de aanvraag gezinshereniging van verzoeker te weigeren, nu aan verzoeker nooit gevraagd werd dit attest voor te leggen.

Dat er dan ook een sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, nu duidelijk is dat de aanvraag gezinshereniging o.m. geweigerd wordt omwille van het gegeven dat er geen attest van het OCMW van de referentiepersoon voorhanden is, terwijl dit nooit aan verzoeker gevraagd werd.

Verweerder heeft dan ook geenszins op een zorgvuldige manier gehandeld.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.5.

Tenslotte haalt de bestreden beslissing aan dat verzoeker in 2018 een visum bekam van de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko en hij bij deze aanvraag een hotelreservatie voorlegde en verklaarde dat familiebezoek het doel was van zijn reis naar Frankrijk. Verzoeker zou hiermee aangetoond hebben in Marokko over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Vooreerst wordt door verweerder geen enkel bewijs voorgelegd van deze beweringen.

Voorts is het perfect mogelijk dat deze hotelreservatie en/of overnachting door verzoekers familie werd betaald en hijzelf geen euro besteedde. Verweerder legt immers geen enkel bewijs voor van betaling door verzoeker van één of meerdere hotelovernachtingen.

Overigens kan een hotelreservatie geenszins aanzien worden als een bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Eenzijds betreft het slechts een reservatie, waaromtrent niet duidelijk is of hiervan reeds een voorschot werd betaald, noch door wie een eventueel voorschot is betaald (was dit door verzoeker of een derde), noch is het duidelijk of de hotelovernachting(en) hebben plaatsgevonden.

Anderzijds betreft het slechts een reservatie, zodat het perfect mogelijk is dat verzoeker deze nadien geannuleerd heeft en is het bovendien onduidelijk hoeveel deze overnachtingen in totaal kostten en bij welk soort hotel deze boeking plaatsvond (hostel, jeugdherberg, sterrenhotel, Airbnb,...).

Kortom, onduidelijkheid troef!

Tenslotte kan een eventuele (beweerde) hotelreservatie geenszins aanzien worden als een bewijs van het hebben van voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 74/1 Vw.

Immers, deze reservatie kan immers betrekking gehad hebben op de boeking van een kamer in een hostel en bijgevolg zeer goedkoop geweest zijn.

Het feit dat verzoeker bv. een reservatie kan maken voor bv. een kamer in een hostel (waarvan niet is aangetoond dat deze effectief gebeurd is en mogelijks door iemand anders betaald werd) geeft geen enkele indicatie omtrent het vermogen van verzoeker en/of zijn bestaansmiddelen.

Dat de bestreden beslissing dan ook volledig foutief gemotiveerd is en niet gesteund is op daadwerkelijke bewijzen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals een schending van artikel 47/1 Vw. en dient vernietigd te worden.”

Uit het eerste middel blijkt dat dit enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

2.1.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), immers vastgesteld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie (Belgische echtgenote van verzoekers neef, hierna: de referentiepersoon) die hij in België wenst te vervoegen of dat hij in dat land deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verweerder heeft tevens uiteengezet waarom hij oordeelde dat de verschillende door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken geen bewijswaarde hebben of niet volstaan om vast te stellen dat hij zou voldoen aan de in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in dit geval worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 47/1, 2° *iuncto* artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet. Uit deze artikelen blijkt dat de niet in artikel 40bis, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie een recht op verblijf in België kunnen laten gelden indien zij deze burger van de Unie begeleiden of vervoegen.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij verkeerdelijk oordeelde dat niet afdoende werd aangetoond dat hij onvermogen en afhankelijk was van de financiële steun van B.K., de Belgische echtgenote van zijn neef, die hij in België wenst te vervoegen. Hij benadrukt dat hij attesten van de belastingdiensten voorlegde om aan te tonen dat hij geen belastingen betaalde en dat hij geen onroerende goederen bezat. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen bewijzen van rechtstreekse financiële steun, zoals bijvoorbeeld geldstortingen komende van de referentiepersoon, voorlegde.

De Raad merkt op dat artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt verder:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen

echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag."

Het kan dan ook niet ter discussie worden gesteld dat het begrip *"ten laste"* in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet dezelfde invulling dient te krijgen als in artikel 40bis van deze wet. Voor wat betreft de draagwijdte van het begrip *"ten laste"* dient dan ook te worden gekeken naar de invulling die hieraan wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Verzoeker erkent dit ook in zijn verzoekschrift. Dit impliceert dat verwerende partij moet onderzoeken of verzoeker aantoonde dat hij, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het ogenblik dat hij een recht op verblijf laat gelden (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia*; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Reyes*).

Verzoeker stelt dat hij administratieve attesten van de Marokkaanse overheid heeft voorgelegd om aan te tonen dat hij onvermogen was, dat hij geen belastingen betaalde en dat hij geen onroerende goederen bezat.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag een attest met nummer 1725/2021 aanbracht, waarin wordt vermeld waar verzoeker woonde *anno* 2018 en *anno* 2021 in Marokko. Dezelfde inhoudelijke gegevens zijn aangebracht tijdens het indienen van de eerste gezinsherenigingsaanvraag, gekend onder een ouder attest met nummer 1292/2020.

De eerste bestreden beslissing stelt correct:

"- 'certificat administratif de residence' n°1725/2021 dd. 14.09.2021 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko op 03.12.2018 woonachtig was op het adres (...), commune de Tsaft, caïdat Tsaft; 'certificat administratif de residence' n°2123/2021 dd. 21.09.2021 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene "sedert meer dan zes maanden" verblijft op het adres: "(...) (Gzenaya/Tanger)". De relevantie van deze documenten voor de aanvraag gezinshereniging is niet duidelijk, aangezien betrokkene Marokko verliet in 2018 en de referentiepersoon al sedert 2002 in België verblijft, komende van Nederland. Om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, is het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat.

- 'certificat administratif n°305/2021 dd. 14.09.2021 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende goederen bezit in Tsaft; 'deze gegevens hebben betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."

Verzoeker weerlegt dit kennelijk redelijk motief, dat steun vindt in het administratief dossier, niet.

Verder wijst de Raad erop dat het gebrek aan het bezit van onroerend goed op zich nog geen onvermogen van verzoeker bewijst.

Ook kan de verwerende partij gevolgd worden waar deze stelt dat enkel het voorleggen van een bewijs dat verzoeker in Marokko geen loondienst activiteiten had voor 2018 geenszins uitsluit dat verzoeker andere activiteiten had waar hij gelden kon uit recupereren. In wezen weerlegt verzoeker evenmin het volgende motief:

"- 'certificat administratif n°1716 dd. 14.09.2021 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko op 03.12.2018 activiteit in loondienst uitoefende in Marokko: echter, voor zover deze verklaring - opgesteld na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging - dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat louter de vaststelling dat betrokkene niet actief was in loondienst niet uitsluit dat hij op een andere manier economisch actief was en zodoende kon beschikken over andere bronnen van inkomsten."

Dit betoog van verzoeker maakt de schending van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet geenszins aannemelijk.

Het motief *"-attest dd. 17.09.2021 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen leefloon of financiële steun ontvangt vanwege het OCMW te Ronse; er werd geen attest voorgelegd op naam van*

de referentiepersoon.” betreft een loutere vaststelling. Hieruit wordt geen besluitvorming gemaakt. De kritiek die verzoeker uit tegen dit motief is dan ook gericht tot een overtollig motief, wat niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Hetzelfde moet gesteld worden over het volgend motief:

“Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij in december 2018 een visum bekam vanwege de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko, dat hij daarbij een hotelreservatie voorlegde en verklaarde dat familiebezoek het doel was van zijn reis naar Frankrijk. Betrokkene toonde daarmee aan in Marokko over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.”

Redelijkerwijze kan uit de vaststelling over de hotelreservatie in december 2018 en het bezit van een Frans visum geen besluit afgeleid worden dat verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt. In het algemeen genomen volgt de Raad de stelling van verzoeker dat uit een hotelreservatie op zich geen besluit kan volgen over het al dan niet bestaan van voldoende bestaansmiddelen. In die optiek beschouwt de Raad dit motief als niet relevant zodat ook deze grief van verzoeker niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De overige motieven in de eerste bestreden beslissing zijn voldoende draagkrachtig.

Verzoekers theoretische betoog dat het bewijs, dat is voldaan aan de in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten, volledig vrij is, doet geen afbreuk aan het feit dat verwerende partij mag nagaan of de nodige bewijsstukken zijn aangebracht en dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken mag beoordelen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.1.2.3. Omdat de verwerende partij pas na een individueel en grondig onderzoek van verzoekers verblijfsaanvraag en hierbij de verschillende aangebrachte overtuigingsstukken in aanmerking heeft genomen besloot dat deze aanvraag niet kon worden ingewilligd, kan ook niet worden geoordeeld dat artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Immers, wat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat niet met alle dienstige stukken rekening is gehouden en de feitenvinding niet correct is.

2.1.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.5. De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe de schending van enig ander, niet nader gespecificeerd, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is.

2.1.3. De verzoeker maakt de schending van al de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur in het eerste middel niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel stelt:

“2.2. Tweede middel : schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familielevens.

2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de aangetrouwde neef van de referentiepersoon en woont sinds zijn aankomst in België samen met haar zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de aangetrouwde neef van de referentiepersoon is en hij sinds zijn aankomst in België samenwoont met haar.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.”

2.2.2. Artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, zoals *in casu*, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

Verzoeker beperkt zich tot de vaststelling dat hij sedert zijn aankomst in België samenwoont met het gezin van de referentiepersoon. Deze vaststelling laat niet toe te besluiten dat er een reële afhankelijkheid bestaat van dit gezin. Voor het overige geeft verzoeker slechts louter theoretische beschouwingen.

De verwerende partij heeft dan ook terecht geoordeeld in de bijlage 20 dat ook een bevel om het grondgebied te verlaten (tweede bestreden beslissing) wordt gegeven:

“Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene”

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden, vervat in de bijlage 20, houdt ontegensprekelijk in dat de gemachtigde de gezinsbanden beoordeeld heeft.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de Raad van State er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op wees dat de omstandigheid dat artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet primeert niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Ook in de bestreden beslissing werden de gezinsbanden beoordeeld en terecht vastgesteld dat geen bijzondere afhankelijkheid is vastgesteld.

Verzoeker legt aldus onvoldoende uit op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet schenden. Bij gebreke aan een voldoende precieze uiteenzetting acht de Raad dit onderdeel onontvankelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Het derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, licht toe:

“2.3. Derde middel : schending van artikel 52, §4, 5e lid van het KB van 8 oktober 1981, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.1.

Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten : “aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 0 dagen. Wettelijke basis art. 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken”.

Evenwel wordt slechts een zeer summiere motivering gegeven betreffende het bevel. Er wordt enerzijds slechts vermeld dat het legaal verblijf van verzoeker zou verstreken zijn, reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Anderzijds wordt gesteld dat verzoeker niet zou behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon en van hem als volwassen persoon mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst.

De bestreden beslissing somt de motieven op waarom het verblijf wordt geweigerd, maar laat na dit grondig te doen voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

2.3.2.

Bovendien verwijst de bestreden beslissing in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. ”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, diende verweerder in casu te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten absoluut noodzakelijk diende verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten grondig te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, 5e lid van het KB dit voorziet, waardoor een vernietiging zich opdringt.

2.3.3.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de nodige vermeldingen doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden

omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond”.

2.3.4.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

“Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, ‘Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur’ (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52,§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken”.

Tenslotte heeft de Raad van State beslist dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, er een motivering vereist is die losstaat van de motivering voor de weigering van het verblijf (RvS, 14 juni 2016, nr. 235.050).

Aangezien er in casu slechts een zeer beperkte motivering wordt gegeven voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, die zich overigens beperkt tot het stellen dat verzoeker niet behoort tot het kerngezin van de referentiepersoon en hij als volwassene een eigen leven kan opbouwen in het land van herkomst, is er in casu sprake van een schending van de motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 52, §4, 5e lid Verblijfsbesluit.

Verweerder is immers niet overgegaan tot een onderzoek van de individuele familiale situatie van verzoeker.

2.3.5.

Tenslotte was verweerder ook verplicht om conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Ook artikel 74/11, §3 Vw. bepaalt dat het bevel niet kan ingaan tegen bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 Vw.

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van de overweging dat het legaal verblijf van verzoeker streken is.

Dat verweerder voor het overige zeer summier opwerpt dat er geen sprake zou zijn van minderjarige kinderen in België, noch van een aangetoonde medische problematiek, zonder dat verweerder echter ooit geïnformeerd heeft naar de gezondheidstoestand van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

2.3.6.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1. Vw.

Dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet een gedeeltelijke omzetting is van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Er wordt tevens uitvoering gegeven aan het Unierecht bij het bepalen van een termijn om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt dat “de beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk : “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Indien verweerder toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) voorziet eveneens dat een termijn voor vrijwillig vertrek moet worden opgelegd bij het opleggen van een terugkeerbesluit. In de regel bedraagt dit een termijn van zeven tot dertig dagen. Slechts in een limitatief omschreven geval kan een termijn van korter dan zeven dagen of zelfs geen termijn voor vrijwillig vertrek worden opgelegd.

Zo luidt artikel 7 van de genoemde richtlijn als volgt:

“Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

(...)

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. (...)"

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn. Hiermee wordt opnieuw uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2.3.7.

Dat in casu verweerder toepassing maakt van artikel 74/14, §3, 4°Vw. om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als om een termijn van 0 dagen op te leggen met als motivatie dat er een risico zou bestaan op onderduiken, nu verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en hij onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregelen een nieuwe verblijfsaanvraag zou hebben ingediend.

Het gegeven dat verzoeker, na de vorige beslissing waarbij zijn aanvraag gezinshereniging werd afgewezen, geen gevolg heeft gegeven aan het erin vervatte bevel, doch een nieuwe verblijfsaanvraag heeft gedaan, kan geenszins beschouwd worden als een risico op onderduiken.

Pas na de eerste beslissing was het voor verzoeker duidelijk welke stukken nog ontbraken, zodat verzoeker bijkomende documenten heeft verzameld en deze aan een nieuwe aanvraag heeft toegevoegd.

Een dergelijke houding is dan ook geenszins gelijk te stellen aan een risico op onderduiken.

Temeer daar verweerder perfect op de hoogte is van de woonplaats van verzoeker en het feit dat verzoeker daar ook effectief aan te treffen is.

Van een risico op onderduiken is dan ook geen sprake!

Gelet op de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn, kan verweerder niet op een wettige wijze toepassing maken van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Conform de Terugkeerrichtlijn bedraagt de termijn voor vrijwillig vertrek 7 tot 30 dagen. Dit vormt de algemene regel. Slechts in de limitatief omschreven gevallen van artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn kan worden afgeweken van deze termijn.

Aangezien de motivering van verweerder (risico op onderduiken) geenszins ernstig te noemen is, kan dan ook geen gebruik worden gemaakt van deze afwijking.

In die zin verwijst verzoeker ook naar rechtspraak van het Hof van Justitie dat eveneens de algemene regel honoreert dat een vreemdeling een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de verplichting tot terugkeer die voortvloeit uit een terugkeerbesluit.

Het Hof stelt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen:

44. Zoals blijkt uit overweging 10 van richtlijn 2008/115, moet, behoudens uitzonderingen, voorrang worden gegeven aan de vrijwillige nakoming van de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer, aangezien artikel 7, lid 1, van die richtlijn bepaalt dat bij dat besluit een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen wordt vastgesteld (zie arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 36).

(...)

46. Artikel 7, lid 4, van die richtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Zoals de advocaat-generaal in punt 43 van haar conclusie heeft opgemerkt, moet een lidstaat, om zich wegens het bestaan

van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt.
(HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z.Zh, pt 44 en 46; zie ook HvJ 28 april 2011, C-61/11PU, El Dridi, pt. 36-37).

Verweerder kan dan ook niet op een wettige wijze toepassing maken van artikel 74/14, § 3, 4° Vw., zodat de bestreden beslissing de artikelen 7 en 74/14 §3 Vw. en artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn schendt.”

Het derde middel is blijkbaar gericht tegen het in de bijlage 20 opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op een inreisverbod. Deze bepaling is *in casu* niet aan de orde, en verzoeker toont in dit middel niet aan op welke grond ze zou zijn geschonden. De Raad kan verwijzen naar de bespreking van het vierde middel.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.05.2021 dat hem op 11.05.2021 werd betekend. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met de Nederlandse echtgenote van zijn neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 10.11.2020, werd geweigerd op 04.05.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende op 06.07.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij slechts actualiseringen van dezelfde stukken als bij de eerste aanvraag voorlegde. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”

2.3.3. Verzoeker is van oordeel dat er een schending voorligt van de motiveringsplicht omdat *in casu* geen verplichting voor het bestuur voorligt om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, en dat in geval van een discretionaire bevoegdheid een meer uitgebreide motivering noodzakelijk is.

In tegenstelling tot wat het geval was in de door verzoeker geciteerde rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, blijkt uit de lezing van de hiervoor geciteerde motieven dat de bevelscomponent van de aangevochten bijlage 20 een motivering bevat die los staat van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Zo wordt, conform artikel 8 van de Vreemdelingenwet, de bepaling van artikel 7 van dezelfde wet vermeld en blijkt dat de verwerende partij verzoeker beveelt om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, omdat zijn legaal verblijf in België is verstreken. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de redenen van het gegeven bevel begrijpt zodat aan het normdoel van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Het is niet omdat een motivering summier is, dat deze niet volstaat.

Verder blijkt ook dat verzoeker de bestreden beslissing verkeerd leest waar hij betoogt dat er geen motivering over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is. Volgens deze bepaling moet bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 bevat een onderzoeksplicht. De bestreden beslissing stelt dat de verzoeker geen minderjarige kinderen heeft en er geen sprake is van gezondheidsproblemen. Wat het familie- en gezinsleven betreft, bespreekt ook de eerste bestreden beslissing, vervat in hetzelfde document (bijlage 20), uitgebreid hierover en licht de tweede bestreden beslissing nog apart toe welke redenen er voorhanden zijn om aan te nemen dat de verzoeker in het herkomstland zelfstandig kan leven. Het recente samenleven van verzoeker met het gezin van de referentiepersoon op zich doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker stelt dat niet blijkt of rekening werd gehouden met zijn individuele familiale toestand, stelt de Raad vast dat de verwerende partij heeft geconcludeerd dat verzoeker een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België en dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Verzoeker moet dus met concrete argumenten aantonen dat daar anders over moet worden gedacht. Verzoeker toont niet aan dat de nabijheid van zijn verwanten noodzakelijk is. Tevergeefs haalt verzoeker de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de verwijzing naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn aan.

De Raad wijst er verder op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, weerspiegelt. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven, waarmee rekening zou moeten worden gehouden, ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Derhalve kan worden volstaan met een verwijzing naar de beoordeling van het tweede middel en de vaststelling dat niet is aangetoond dat de beoordeling van het vermeende gezins- of familieleven van verzoeker in de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn.

Voorts wordt niet betwist dat de verwerende partij ten deze geen gebonden bevoegdheid heeft. De verwerende partij beschikt terzake over een discretionaire bevoegdheid. De tweede bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd. Uit niets blijkt dat de verwerende partij moest motiveren waarom het bevel absoluut noodzakelijk is. Het motief over artikel 74/13 en artikel 7 van de Vreemdelingenwet staat ook los van de motieven van de weigeringsbeslissing.

Verzoeker toont niet aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onwettig is, of onzorgvuldig tot stand is gekomen. Evenmin maakt hij aannemelijk dat het niet afdoende werd gemotiveerd. Hij maakt de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk.

2.3.4. Verzoeker betwist de motieven over de reden waarom geen termijn van vrijwillig vertrek is toegekend.

De volgende opmerking in de nota met opmerkingen van de verwerende partij kan gevolgd worden:

“Geheel in overeenstemming met de krachtens artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet vastgestelde objectieve gronden werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

vastgesteld dat er kennelijk sprake is van een risico op onderduiken in hoofde van de verzoekende partij, met name omdat de verzoekende partij reeds duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wenst te houden én zij onmiddellijk na een eerdere weigeringsbeslissing een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend.

De verzoekende partij gaat in haar derde middel niet in op voormelde overwegingen uit de bestreden beslissing, dit nog afgezien van het feit dat de verzoekende partij ook geen belang heeft bij haar kritiek met betrekking tot artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, nu op heden reeds meer dan 30 dagen verstreken zijn sedert de betekening van de bestreden beslissingen.

Terwijl de verzoekende partij nog steeds geen gevolg heeft gegeven aan het haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten, doch integendeel aangeeft geen gevolg te willen geven aan het bevel.

Gezien inmiddels (meer dan) 30 dagen zijn verstreken sedert de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verzoekende partij geen (actueel) belang bij haar kritiek met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Louter volledigheidshalve benadrukt verweerder dat geheel in overeenstemming met de krachtens artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet vastgestelde objectieve gronden door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd vastgesteld dat er kennelijk sprake is van een risico op onderduiken in hoofde van de verzoekende partij, met name omdat de verzoekende partij reeds duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wenst te houden én zij onmiddellijk na een eerdere weigeringsbeslissing een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend.

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allermindst kennelijk onredelijk werd besloten dat geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan, omdat verzoekende partij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend."

Verzoeker heeft geen actueel belang bij de grief dat geen termijn voor vrijwillig vertrek is voorzien, gelet op de inmiddels verstreken tijdsspanne.

De Raad verwijst nog naar de bespreking van het vierde middel. Aldus werd in de derde bestreden beslissing, terzelfdertijd ter kennis gegeven aan verzoeker als de eerste en tweede bestreden beslissing, gesteld dat verzoeker voor zijn tweede gezinsherenigingsaanvraag (voorwerp eerste bestreden beslissing) gebruik maakte van de dezelfde inhoudelijke stukken, enkel geactualiseerd. Er is wel degelijk sprake van misbruik van de procedure.

Het motief: "Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met de Nederlandse echtgenote van zijn neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 10.11.2020, werd geweigerd op 04.05.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze weigeringsbeslissing en diende op 06.07.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij slechts actualiseringen van dezelfde stukken als bij de eerste aanvraag voorlegde. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in." is correct en vindt steun in het administratief dossier en is kennelijk redelijk en proportioneel. Er is correct geoordeeld dat er een risico tot onderduiken bestaat. Temeer verzoeker evenmin gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 mei 2021 en niet wordt weerlegd dat hij onmiddellijk na zijn vorige gezinsherenigingsaanvraag een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend met dezelfde referentiepersoon en zonder gebruik te maken van inhoudelijk nieuwe gegevens.

Verzoeker gaat eveneens voorbij aan de vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel van 4 mei 2021. De verwijzing naar artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn is niet dienstig. Een schending van artikel 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Immers voorziet dit artikel:

"§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid,

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn." (eigen onderlijning)

De Raad merkt nog op dat artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet opgeheven werd bij artikel 59 van de wet van 21 november 2017, maar dit niet wegneemt dat er in dit geval een risico op onderduiken bestaat, voorzien in § 3, 1°, uitdrukkelijk opgenomen in de tweede bestreden beslissing.

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, 11°, van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt:

"11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;

(...)

§2

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

(...)

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend; (...)"

De tweede bestreden beslissing maakt duidelijk dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van deze bepaling. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze reden kent en begrijpt.

Eens te meer blijkt dat de motieven niet te summier of beperkt zijn. Evenmin blijkt dat verwerende partij de dienstige stukken die verzoeker voorlegde niet in acht heeft genomen zodat het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden is.

2.3.5. De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur worden niet geschonden.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.4.1. Het vierde middel dat enkel gericht is tegen het inreisverbod, wordt als volgt toegelicht:

"2.4. Vierde middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 74/11, 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen, in casu schending van de motiveringsplicht en het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel.

2.4.1.

Dat verzoeker nogmaals verwijst naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, omgezet in artikel 74/13 Vw.

In casu heeft verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd op basis van het feit dat aan verzoeker een eerder bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en verzoeker na een eerste negatieve aanvraag gezinshereniging een nieuwe aanvraag deed.

Verzoeker zou hierdoor de procedure misbruiken om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

Dat verzoeker een eerste aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend, welke werd afgewezen omdat bepaalde zaken niet voldoende waren aangetoond.

In plaats van beroep aan te tekenen en als zodanig de procedure te rekken, heeft verzoeker bijkomende stukken verzameld, in de veronderstelling dat hierdoor een nieuwe aanvraag wel zou goedgekeurd worden.

Dat het indienen van een tweede verzoek om gezinshereniging geenszins als onredelijk kan worden beschouwd en een inreisverbod van maar liefst 3 jaar dan ook volkomen disproportioneel is, in acht genomen het feit dat verzoeker bijkomende informatie heeft bezorgd (o.m. attest OCMW van hemzelf).

Dat het inreisverbod dan ook onredelijk is en disproportioneel.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd¹.

Dat dit in casu niet gebeurd is zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel.

2.4.2.

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximumtermijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en hij een tweede gezinsherenigingsaanvraag indiende. Daarnaast zou een inreisverbod van 3 jaar proportioneel zijn in het belang van de immigratiecontrole.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoeker een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw. kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Dat ook de overige door verweerder aangehaalde redenen, niet kunnen worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantonen om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen. Nergens werd immers aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Dat het inreisverbod dan ook een schending inhoudt van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw., evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel."

2.4.2. Voor wat betreft de verwijzing naar de motieven inzake het bevel om het grondgebied te verlaten, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het derde middel. Dit geldt ook voor wat het aanvoeren betreft van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat enkel op een verwijderingsmaatregel toepasbaar is en niet van toepassing is voor het opleggen van een inreisverbod.

2.4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de derde bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker voert aan dat uit de motivering van het inreisverbod niet blijkt dat verwerende partij rekening hield met de verplichting die is vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij vergeet hierbij schijnbaar dat de in dit artikel opgenomen verplichting enkel geldt bij het nemen van een verwijderingsmaatregel en dat een inreisverbod, gelet op artikel 1, § 1, 6°, van de Vreemdelingenwet, niet kan worden beschouwd als een verwijderingsmaatregel. Verwerende partij diende bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod strikt genomen dan ook geen rekening te houden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat met zijn betoog bovendien voorbij aan het feit dat verweerder in het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk heeft gesteld dat niet blijkt dat hij, als volwassen persoon, niet in zijn land van herkomst kan leven zonder de nabijheid van zijn verwanten in België, dat er geen minderjarige kinderen zijn en dat ook geen gezondheidsproblematiek werd aangetoond. Verzoeker benadrukt het belang van een bescherming van het gezins- en familieleven, maar toont niet aan dat hij in België enig beschermenswaardig gezins- of familieleven zou hebben dat door verwerende partij onterecht over het hoofd werd gezien en dat hem zou nopen tot nog een bijkomende motivering.

Verwerende partij heeft in het inreisverbod toegelicht dat ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen waarbij hem geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het land te verlaten en dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In het artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is voorzien dat in dergelijke gevallen de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de motivering van het inreisverbod niet afdoende is. Het inreisverbod gaat uit van elementen die eigen zijn aan verzoeker en is dus specifiek.

De Raad merkt verder op dat verwerende partij, gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod. Uit de tekst van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat verwerende partij bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod niet zou vermogen om de maximale door de wetgever bepaalde termijn als uitgangspunt te nemen en vervolgens te onderzoeken of er redenen zijn om, gelet op de individuele omstandigheden van het geval, eventueel in een kortere termijn te voorzien. Indien verwerende partij aldus handelt, maakt zij slechts gebruik van de beleidsruimte die de wetgever hem heeft toegekend. Het staat verwerende partij vrij om bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod hetzij uit te gaan van een minimumtermijn en deze te verhogen indien er bijkomende negatieve gegevens zijn, hetzij te vertrekken van de maximumtermijn en deze te verlagen indien er hiertoe redenen bestaan, of nog andere systemen te hanteren. Enige vereiste, behalve dat de door de wetgever bepaalde maximumtermijn niet mag worden miskend, is het feit dat bij het bepalen van de termijn van het inreisverbod de specifieke omstandigheden van het geval in aanmerking worden genomen. Uit de algehele motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden. Verwerende partij duidde dat er geen elementen zijn die een reisverbod met een lagere geldigheidsduur kunnen verantwoorden, dat verzoeker zich schuldig maakte aan proceduremisbruik en dat een groot belang moet worden gehecht aan de immigratiecontrole. Ten andere merkt de Raad op dat in dit geval wel degelijk kan gesproken worden over misbruik van de procedure. Verzoeker gaat voorbij aan het volgende motief:

“Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met de Nederlandse echtgenote van zijn neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 10.11.2020, werd geweigerd op 04.05.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep

tegen deze weigeringsbeslissing en diende op 06.07.2021 opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij slechts actualiseringen van dezelfde stukken als bij de eerste aanvraag voorlegde. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.” Dit motief is correct en vindt steun in het administratief dossier.

Verder beoordeelt het inreisverbod de volgende specifieke omstandigheden:

“Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon van zijn neef of diens echtgenote. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”.

Verzoeker weerlegt dit motief niet. Het verwijzen naar redenen waarom geen beroep werd aangetekend tegen de eerste weigeringsbeslissing over eenzelfde gezinsherenigingsaanvraag met dezelfde referentiepersoon, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoekers stelling dat verweerder niet of op disproportionele wijze heeft gemotiveerd waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar mist feitelijke grondslag.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 of 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

2.4.2.2. Gezien het voorgaande kan ook niet worden besloten dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

2.4.2.3. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel moet verder worden herhaald dat verwerende partij niet zomaar automatisch heeft beslist om te voorzien in een inreisverbod met de *in casu*, volgens verzoeker, van toepassing zijnde maximumtermijn van drie jaar en de vaststelling dat verzoeker misbruik van procedure heeft gepleegd correct is. Verwerende partij heeft aangegeven dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar proportioneel is aangezien zij geen specifieke omstandigheden heeft kunnen vaststellen die zouden kunnen verantwoorden dat een inreisverbod met een lagere geldigheidsduur wordt opgelegd.

Bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rust op verwerende partij de verplichting om rekening te houden met alle relevante omstandigheden. Zoals reeds gesteld, heeft verwerende partij dit gedaan. Verzoeker toont niet aan waarop hij zich baseert om te stellen dat verwerende partij zou moeten verantwoorden waarom hij *“hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereiken met een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur”*. Een dergelijk criterium is niet terug te vinden in de door verzoeker aangevoerde bepalingen.

2.4.2.4. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur blijkt niet.

Het vierde middel is ongegrond.

2.5. De Raad besluit dat verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur in geen van de middelen heeft aangetoond.

Alle middelen, zo ontvankelijk, zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN